

El costat més bàrbar de Joan-Lluís Lluís

Entrevista amb l'escriptor de Perpinyà, que publica 'Xocolata desfeta. Exercicis d'estil' (la Magrana)

Joan-Lluís Lluís publica un nou llibre, que no és ni una novel·la ni un recull de relats convencional, sinó un exercici d'estil a la manera de [Raymond Queneau](#): l'escriptor francès es va fer conèixer al gran públic el 1947 amb ' [Exercices de style](#) ' (Gallimard), en què es va proposar d'escriure la mateixa història de noranta-nou maneres diferents. Joan-Lluís Lluís pren el model i a ' [Xocolata desfeta](#) ' ([La Magrana](#)) publica cent vint-i-tres versions diferents d'un mateix relat. El llibre és divertit, ple d'humor, de sàtira, d'ironia i de 'autoironia' explica ell a l'entrevista. Podeu llegir el [relat base](#) i tres textos triats per l'autor: ' [Monovocalisme](#) ', ' [Vampíric](#) ' i ' [Recepta de cuina](#) '.

—**Què ha après fent aquests exercicis d'estil?**

—Aquest llibre m'ha obligat a ser agosarat, a no tenir por de res i a descobrir el meu costat més bàrbar. Perquè cal violentar molt la llengua per fer aquest exercici d'estil. I, per tant, no es pot tenir ni vergonya ni pudor.

—**Que en té, normalment?**

—De pudor, en tinc sempre; de vergonya, cada vegada menys. També n'he après bastant, de la llengua catalana, perquè he tingut l'obligació de no deixar cap aspecte sense explorar: argot, neologismes, un català futurista i improbable que he inventat. N'he après bastant, de la llengua.

—**Com el va triar, el conte base?**

—No és un conte, és un relat. És una fotografia d'un moment donat. No és una història, sinó un moment d'un historia. Va sorgir per atzar. Vaig deixar fluir el meu inconscient. Tot d'una em va venir la idea i la vaig acceptar. També ho vaig fer perquè, contràriament, el llibre havia de ser molt estricte i disciplinat.

—**Com que tot gira entorn el relat base, li va costar de decidir-se?**

—El vaig acceptar amb una certa angoixa, perquè sabia que, un cop triat, no podia recular. Però també sabia que, les dificultats, me les trobaria igualment. Bé, la voluntat de l'absurd, sí que la tenia i també volia que hi aparegués Cassà de la Selva, que era el poble d'origen de la meva mare (una paraula composta dóna joc i també dóna joc la paraula Selva).

—**Una vegada triat el relat base, va fer una llista de les possibles variants?**

—Sí, vaig fer-ne una llista. Alguns exercicis eren clars, els més clàssics calia que hi fossin, els de verbívors, per entendre'ns, que sempre hi són en aquest tipus d'exercicis. El llibre del Màrius Serra, 'Verbalia.com', ha estat fonamental per al projecte. Curiosament, tot i que es pugui pensar altrament, he fet servir molt poc internet. Només hi ha un exercici, 'Bibliografia' que no hauria pogut fer sense la xarxa. Però ha estat molt agradable escriure el llibre envoltat de llibres de veritat, llibres de paper. Aquest llibre, l'he escrit al llit, amb cinc o sis diccionaris i cinc manuals més al voltant, a més de llibres de temàtica diversa.

—**Hi ha exercicis dedicats a l'edició, als periodistes, a escriptors de tots els temps: Ausiàs March, Jacint Verdaguer, Joan Salvar-Papasseit, J. V. Foix, Josep Pla, Salvador Espriu, Lluís Llach, Enric Casasses... Lluís Llach, me'l posa entre els escriptors?**

—És una manera de reivindicar que la cançó és una forma de literatura. I sobre aquests autors, doncs els tinc una admiració sincera. És que crec que el pastitx no es pot fer sinó des de l'admiració. Els he tornat a llegir tots per impregnar-me del seu estil.

—**La ironia hi té un paper fonamental en el llibre.**

—I la autoironia, perquè jo sóc la primera víctima de la meua ironia. Hi ha ironia, sàtira, paròdia...

—**Fer aquests exercicis d'estil li ha fet canviar l'estil?**

—No ho sé. Però sí que és cert que vull tornar a una llengua més clàssica, perquè m'ha fet una mica de por no tornar a saber conjugar...

—**Escolti, i vostè tan tímid que sembla, s'ha avingut a sortir a la coberta, pintar-se uns bigotis de xocolata i posar-se corbata...**

—És el primer exercici d'estil del llibre. Diríem que és un exercici d'imatge. Ha estat la primera vegada que m'he posat corbata a la vida. Als meus fills, els va fer molta gràcia la foto i l'anècdota i m'han desafiat a portar corbata cada vegada que hagi de parlar del llibre. Per això porto corbata avui, perquè vull guanyar la juguesca. Encara que la corbata que porto avui és una de nova.

—**I com li prova portar corbata?**

—És més agradable que no em pensava. És clar que n'he triada una a l'estil del Bryan Ferry. I també s'ha de dir que me l'he

comprada amb el nus fet. I aquesta idea d'aparèixer a la coberta..., doncs la idea era la de canviar la meva imatge de forma lúdica per oferir un missatge lúdic d'entrada. I, és clar, ho he fet perquè els exercicis d'estil s'havien de portar fins al final.

25 gener 2010

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)